

maal, troer jeg ingenlunde fortjener at optages paa den Maade, som skeet er, nemlig som Udgangspunkt for at give Loven om Afhændelse af Arealer indenfor Demarcationslinien en Udvikelse, thi dette er dog i Gjærningen Betydningen af den her i § 10 optagne Anmærkning. Det er fuldkomment rigtigt, hvad det ærede Medlem sagde, at det vilde være i højeste Grad uhenftsmæssigt og urigtigt, hvis Krigsministeren i stort Omfang vilde foretage Skridt, som svarede til det, der nu er gjort; hvis Krigsministeren f. Ex. vilde bortleie paa 30 eller 50 Aar Arealer, der i den allernærmeste Fremtid kunde blive bestemte til at udlægges som Gader, saa vilde det jo være aldeles fortvivlet, thi derved vilde den hele Plans Udførelse blive forhindret. Men nu vil jeg spørge, om der da er nogen Udsigt dertil, om der er Noget som helst, der berettiger til at slutte, at Krigsministeren vil benytte den Frihed, som han unægtelig har efter Loven af 6te Juli f. A., til at foretage Udleie paa en saadan Maade, at han derved vil komme i aabenbar Strid med Lovens Hensigt. Mig er intet Saadant bekendt. Er der det ærede Medlem Noget bekendt af den Art, vilde jeg ønske, at han vilde sige det uforbeholdent, thi da kom Sagen til at staa klart. Jeg siger, at jeg maa give den ærede Krigsminister Ret i, naar han ved denne Sags første Behandling her har sagt, at den paagjældende Anmærkning er en Udvidelse af Loven af 6te Juli 1867. Naar den ærede Minister dernæst har tilspøiet, at han ikke i sin Tid vilde have modtaget Forslaget til sidstnævnte Lov med en Bemærkning som den, der nu her er tilspøiet i § 10 af Finantslovsforslaget, saa seer jeg ikke rettere, end at han har fuld Grund til at beklage sig over, at en saadan Bestemmelse nu skal paatvinges ham gennem det Tryk, der ligger deri, at den fremtræder i Forslaget til Finantsloven. Landstinget pleier at have Ministrenes Frihed overfor det Slags Tvang, og jeg skal derfor for mit Vedkommende, indtil Oplysninger maatte fremkomme, der maatte kunne bevæge mig til at stemme paa anden Maade, være rede til at følge den ærede Ministers Opfordring til at stemme den omtalte Anmærkning ud.

Lehmann: Der staaer her to Paastande lige imod hinanden, idet den ærede Minister mener, at der i Anmærningen til § 10 foreligger en Forandring af en bestaaende Lov, medens et andet Medlem paastaar, at den netop indeholder en Haandhævelse af og et Forsvar for den samme Lov med en vilkaarlig og uberegtiget Handling af Ministeren. Jeg troer, at ingen af Delene kan paastaaes i denne Skarphed og Almindelighed. Det er imidlertid givet og kan ved den simpleste Gjenemlæsning af den paagjældende Lov vises — hvad der ogsaa allerede er indbrømt af det ærede Medlem, der talte mod Ministeren —, at der ikke foreligger nogensomhelst Overtrædelse eller Tilfidsættelse af en bestemt Befaling i Loven af 6te Juli f. A. Men selv om det var Tilfældet, maa jeg derhos bemærke, at det ikke er Finantsloven, hvorigjennem Saadant skal represseres. Foreligger der en Lovovertrædelse, og finder man Sagen at være af en saadan Betydning, at der maa træffes Foranstaltninger derimod, saa gives der en lang Række af constitutionelle Midler, der kunne bruges, lige indtil det allerhøieste, en Rigsretsanklage. Saaledes vilde altsaa Sagen stille sig, hvis den omhandlede Lov virkelig var overtraadt. Men det er den ikke. Det ærede Medlem, der forsvarede den Anmærkning, som her er under Forhandling, meente, at der vel ikke var noget bestemt Bud i denne Lov, som var overtraadt, men at der var handlet imod dens Aand. Det er nu altid meget misligt at ville bygge store Resultater paa en Lovs Aand; thi Lovenes Aand er, som bekendt, Noget, der er af en overordentligt elastisk Natur, og man behøver ikke selv at have været Advocat for at vide, at begge Parter altid mene at have Lovenes Aand for sig. Det er Lovenes Bogstav, som saasnart Lovene skulle bringes til Anvendelse, maa være det Afgjørende. Men jeg paastaar imidlertid tillige, at der ikke i det foreliggende enkelte concrete Tilfælde er handlet imod Lovens Aand; thi der har kun været Tale om et fuldkomment isoleret lille Stykke Jord, som aldrig i Verden kunde indbrages i nogensomhelst Bebyggelsessystem, men som ligger heelt udenfor. Talen er om et, jeg tør næsten sige halvt Land og halvt Vandareal